Enderrock | Èlia Gea | Actualitzat el 29/05/2020 a les 16:30

Carlos Cros: «La vida és meravellosa, però contínuament es balanceja entre la llum i l'ombra»

Parlem amb el músic sobre la reedició de 'La mejor defensa', publicada avui mateix

Carlos Cros | Raquel Calvo

Carlos Cros reedita el seu darrer disc, *La mejor defensa* (La Cupula Music, 2017), un àlbum que ha regravat fent duets amb mitja dotzena de col·laboradors i material extra amb cançons inèdites com "Muchachita", "Caigo contigo", "Delicada", "Adiós" i una versió d'un cantant emblemàtic: "Hey", de **Julio Iglesias**.

Entre les col·laboracions d'aquest nou treball hi ha la veu de **Maria Rodés** amb "Pretendes", "una cançó molt intensa que vaig pensar que podríem cantar junts per treure'ns les penes", explica **Cros**; **Miki Puig,** amb "Me haces tan bien"; **Los Ronaldos** i **Coque Malla**, amb "Graceland", o **Santi Campos**, amb "Todos los perros tienen su día de gloria".

Treure aquest disc és la millor defensa de *La mejor defensa*?
Doncs sí. "La mejor defensa" és un disc que no ha tingut el recorregut que mereixia i crec que era una manera molt maca de tornar-lo a presentar en societat, i donar-li un bon comiat, amb aquestes col·laboraciones tan especials i algunes cançons inèdites. I espero que també amb un

bon grapat de concerts que vindran aviat, quan s'acabi tota aquesta bogeria. Ja estic pensant un nou àlbum, però crec que *La mejor defensa* encara té moltes coses a dir.

És un disc bastant alegre, amb certs sons rumbers... Però, alhora, hi dones una visió un xic crua de la vida: "*La vida es una gran estafa*" ("Caigo contigo"), "*La vida es delicada, a veces se complica y otras no vale para nada*" ("Delicada"), "*No te olives de que la vida es una tómbola, que primero te da y luego te quita con esa facilidad*" ("Muchachita"). És tan dura la vida? Aquests ritmes alegres són per tractar d'animar-la?
La vida és meravellosa, però contínuament es balanceja entre la llum i l'ombra. I encara que em considero una persona positiva, a vegades es difícil esquivar els cops que et va deixant anar en aquest apassionant combat que continua sent estar viu. A tots ens passa de tot, coses bones i coses dolentes, i hem vingut a jugar. Per això, m'encanta combinar lletres estripades amb ritmes alegres, ja que en aquest contrapunt es troba la comèdia de la vida.

Es tracta d'un àlbum en què Barcelona és molt present i justament arriba, finalment, en aquests dies en què podem tornar a començar a viure-la... Com ho has viscut, tu?
De la millor manera possible, dins de les meves possibilitats. Hem viscut, i continuem vivint, una cosa totalment inesperada i aterradora, per la qual no estàvem preparats. I espero de tot cor, que la vida torni a ser tal com la coneixíem, lamentant el dolor de totes les persones que han sofert aquesta maleïda malaltia. En el disc apareixen molts racons de Barcelona, al quals espero tornar, encara que ara em costi caminar pels seus carrers sense oblidar tot el que està passant. Veig molta confusió i caos, i alhora moltes ganes de viure, i tot impregnat amb una sensació molt rara que detesto. Espero que a poc a poc, tot es vagi posant al seu lloc.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=wGsWF84pzIk
Per què decideixes versionar Julio Iglesias?
I per què no fer-ho? La versió de "Hey" va començar com un joc fent la versió del "Everybody's talkin'" de **Harry Nilsson** amb la letra de la cançó d'en **Julio Iglesias**, i ves per on com ha quedat. A mi m'agrada molt, perquè es una versió respectuosa, i no fem broma amb ella. I moltes cançons d'aquella època m'agraden molt a tots els nivells, tant pel que fa a composició com als arranjaments. I al final de la versió, també fem un homenatge a Frank Sinatra.

Hi ha alguna col·laboració que destaquis especialment?
Potser em quedaria amb "No más lágrimas" amb **Sidonie**, **Love of Lesbian** i **Delafé**, perquè a més és una cançó molt especial per mi. Ha quedat molt bé perquè les nostres veus són molt diferentes. I tothom ha portat la cançó al seu terreny.

A tots tres, els conec de fa molt de temps. Amb **Sidonie** som una petita gran família, i pràcticament hem viscut tota la nostra joventut junts, compartint amics, somnis, desencants i tot tipus d'aventures. Amb **Love of Lesbian** vam coincidir amb el primer concurs de maquetes del Ruta 66, quan jo tocava amb els **Selenitas**. Després, ens hem anat veient durant molt de temps, i vaig participar posant veus en algunes cançons dels seus discos. A l'**Òscar Delafé** l'he conegut una mica més tard, però la connexió va ser immediata. Ell es va fer molt fan del meu disc *Nadie se resiste al amor* i ens vam començar a veure més sovint per fer moltes birres i parlar de la vida, fins a tenir aquesta meravellosa amistat de què gaudim ara. I la seva cançó "Diario de batalla", per la qual em va demanar samplejar la tornada de "No más lágrimas", la cantem sempre que m'ho demana als seus concerts. Els estimo i els admiro molt a tots. I estic molt agraït que hagin volgut participar.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=0Fh5f9rt7oE
Quina és la cançó que més ha canviat amb la reedició?
La veritat és que tots els convidats han fet que les cançons agafin una altra dimensió, i ara mateix no puc sentir les versions antigues. Estic molt agraït del que han fet tots amb les meves cançons. Potser la que més ha canviat ha estat "No más lágrimas", perquè som quatre cantants en una sola cançó. I, a més, l'**Òscar** ha posat el seu *flow*, que té molta màgia. Un *flipe*!

Al disc hi ha prou temes nous com per fer un petit EP; per què els has inclosos a la reedició? Hi ha algun fil que els connecti?
Aquestes cançons noves que surten com a extra a la reedició són molt especials per mi, perquè una de les coses més divertides d'aquest ofici és sorprendre't a tu mateix. No hi ha cap fil que les connecti, perquè són cançons que no estaven dins de cap concepte d'àlbum, ni com dius per fer un petit EP.

Els estils són molt diversos. Hi ha cançons com "Delicada", on fem una curiosa mescla del calipso de **Harry Belafonte** i la màgia quotidiana a les lletres de **Rubén Blades** amb coros salseros. Hem gaudit molt a l'estudi perquè era un repte, i crec que ha quedat molt bé. Amb "Muchachita" ens hem acostat a l'univers **Calexico**, una banda que em flipa des de fa molt anys, però donant-li un caràcter més llatí amb la lletra, que recorda a **Los Rodríguez**. Amb "Caigo contigo" està present l'esperit dels meus admirats **Elvis Costello** i **Nick Lowe**, i tots aquells grups de *power pop* com **The Knack** o **The Nerves**, que van fer grans cançons agafant el ritme beat com a bandera. És una cançó pop curta i molt fresca. Un míssil per moure l'esquelet sense complexos. Amb "Adiós" volia fer una balada dels setanta amb cordes i vents, com a moltes cançons de l'**Elton John**, **Don McLean** o **Neil Diamond**, però sempre amb els **Beatles** presents amb el so del *mellotron* de "Strawberry Fields Forever". Encara que finalment soni a **Nino Bravo**.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=8XOVl6aAG5s